

Marinescu își compune personajul (Irina) numai din emoții și tresăriri conștiincios exteriorizate, dar fără o reală tensiune interioară. Armand Calotă este interesant și nuanțat în rolul lui Andrei Prozorov, știe să se distanțeze de propria lui rată și pune bine în evidență sensibilitatea fină pe care o împărtășește cu surorile lui. Vlad Ivanov (*Kulâghin*), ca soț înșelat, interpretează rolul în cheie comică și este irezistibil în scena în care, plângând, văzându-și nevasta îmbrățișată de Verșinin, îngroașă patetismul până la ilaritate. Interpretarea lui ar fi surprinzătoare dacă nu ar aminti întrucâtva de cea a lui Cornel Scripcaru, detinătorul aceluiași rol din spectacolul lui Alexandru Darie. Punctul de minim al reprezentăției îl constituie interpretările rolurilor *Solionai* (Dorian Boguță) și *Tuzenbach* (Dimitrii Bogomaz), stresați și demonstrativi, ca niște studenți la examen. Datorită ultimului, despărțirea dintre Irina și Tuzenbach are umor involuntar, atât este de apăsătoare și tremolată. În schimb, rolurile secundare – *feciorul* (Matei Alexandru) și *doica* (Raluca Zamfirescu) – sunt bijuterii de interpretare clasică: impecabilă, elegantă, emoționantă. Cecilia Bârbora câștigă binemeritate aplauze la scenă deschisă prin interpretarea inteligentă și plină de nerv a rolului *Natașei*. Revanșa parvenitei a fost jucată cu aciditate, dar fără vulgaritate.

Există însă un element realmente nou și surprinzător în acest spectacol, care, în contrast cu întregul, trezește, prin el însuși, tot interesul. Este vorba de abordarea cu totul neașteptată a lui *Verșinin* de către Mircea Rusu. Suntem departe de versiunile romantic-rafinat de altădată. Verșinin, în spectacol, nu este nici Vronski, nu este nici individul de excepție, neînțeles de colegi și de consoartă, ci un militar cu maniere cazon, brutal, neîndemânatic, ridicol și rigid. Mircea Rusu joacă pe sârmă, ca un acrobat, un capăt fiind agățat în text, celălalt în subtext. Contrastul dintre replicile elevate și intonația cazonă este de mare efect. Scena despărțirii de *Masa*, când îndrăgostiții dezlănțuiți trebuie despărțiți cu forța, face parte parcă dintr-un alt spectacol, unul proaspăt, inteligent și ironic. Măcar pentru a vedea un nou Verșinin, merită de mers la *Trei surori*.

Încântarea este însă repede înecată de finalul melodramatic, în care muzica de film siropos a lui Kiril Mihalev aduce batistele la nas și ochii pe ceas. Totul se termină ca în *Gară pentru doi* (de fapt, „pentru trei”), cu plânsete, regrete și suspine. Cele trei surori se îndepărtează încetșor de noi, fluturându-și batistele. *Koneț Filma*.

Teatrul Național „I. L. Caragiale”, București - *Trei surori* de A. P. Cehov. Regia: Iuri Krasovski. Scenografia: Serghei Smirnov. Muzica: Kiril Mihalev. Distribuția: Armand Calotă, Eugenia Maci, Ilinca Goia, Medeea Marinescu, Cecilia Bârbora, Vlad Ivanov, Mircea Rusu, Dimitri Bogomaz, Dorian Boguță, Damian Crășmaru, Raluca Zamfirescu, Matei Alexandru.

Claudia LIPAN

Cârligul funcționarului public

Spun *Revizorul* și mă gândesc imediat la gubernia rusească ținută sub obroc. Nu mică mi-a fost mirarea când am văzut în spectacolul regizorului rus Serghei Cerkasski gubernia transformată într-o uriașă mașinărie gonflabilă. Bureți uriași de pânză (limitând grotesc spațiul casei primarului), închipuie apa alunecoasă, deasupra căreia plutește toată farsa tânărului *Hlestakov*, liber profesionist în neșansă, cartofoar, un coate-goale nu fără sclipirea de istețime care îl trece în fața mărunților funcționari de provincie drept inspector din Capitală. Nenorocirea oamenilor din scrierile gogoliene sunt ridiculizate de situațiile în care se află. În cazul regiei lui Cerkasski și a scenografiei semnate de Mihail Mokrov, ridicolul izvorăște

de undeva din decorul comediei dell'arte, din costumele înflorate ale personajelor, care nu mai rezervă, astfel, nimic din umilința și atributul moral al omului de rând.

Aproape că nu există nici un om de rând în acest tablou. Excepție fac mășcarici țârgului, *Bobcinski* și *Dobcinski*, excelent interpretați de George Ivașcu și Șerban Ionescu. Servili și lingușitori, ei apar ca *Farfuridi* și *Brânzovenescu*, își adjudecă ideile în funcție de mărimea burții și răspândesc zvonurile cu superioritatea unor inițiați. Cu tipicul și aerul lui de Charlot, George Ivașcu aduce mult farmec personajului. Prin modul în care se pitigăiește, prin efortul de a călări un cal imaginar prin toată scena, prin demascarea unui om cu multe speranțe neîmpărtășite. Îl scoate din galeria de portrete ale unor petrecăreți, leneși și risipitori măcinați de preocupările lor mărunte. Este la rândul lui la un pas de a-și pierde noblețea, dar ieșirile de zurbagiu hazliu nu îi permit una ca asta. Nu suportă întreruperi, citește caracterul pe chipul oamenilor, este în stare să devină corupt pentru ocheade prin gaura cheii. Șerban Ionescu, aparent diferit în joc și imagine, ia aerul unui hăbăuc sentimental fără drept de replică. Încuviințează tot ce crede *Bobcinski*. Iar în spectacol, actorul se impune printr-o disproporție a corpului, devenind, în lipsa personalității, o imagine reușită a sfioșeniei netrucate din moșierul bisnic.

Interesantă viziunea lui Mokrov de a-i lăsa pe cei mai renumiți funcționari-potlogari (Eugen Cristea, Alexandru Georgescu, Radu Gheorghe) să gândească într-o saună soarta falsei administrații a țărșorului. Sunt puritani în fața proaspătului anunt dinspre „lumea bună”; acolo unde se hotărăște și soarta lor. Eugen Cristea este *primarul* care își plătește vinovăția prin păcatele subordonaților. Într-o singură zi ascunde gunoiul întregii funcționării. Rolurile interpretate de Florina Cercel (*soția primarului*) și Ileana Olteanu (*fiica primarului*) se hrănesc prea mult din provincialitatea înțepată sau ticăită a femeilor educate între ispita avariției și treapta servitului. Tipete, isterii, culori stridente în obraji, valuri furioase printre bureți umflați ș.a.m.d., iată care sunt instrumentele de joc a două actrițe care, altminteri, ar caracteriza reușit personajele.

O expresie favorabilă piesei este construită de plastica lui Marius Rizea (*Dirigintele poștei*), sincer, fără ieșiri în evidență chinuite. Boliștea lui este clară – împins de puteri nefirești, vrea să deschidă orice corespondență.

În calitate de fals revizor, Dan Puric nu este cu nimic diferit de ultimele apariții pe scena Naționalului. *Hlestakov* își transformă dezavantajele în atuuri, trăiește pe piciorul borfașului care se mulțumește cu un stomac ghițuit. Dan Puric se apropie de portretul conștientului măgulit de rangul pe care nu-l are, dar recunosc: am așteptat cu suflul la gură să văd ceva mai mult decât un exercițiu corporal (de altfel minunat într-un spectacol personal de pantomimă), decât o resursă de expresivitate prea des folosită, decât un cârlig la public... Pauzele marcate patetic prin zgomot de fond, agitația promiscuă a personajelor, formula picarescă sufocată de un decor lipsit de metafore, toate nu fac din spectacol altceva decât un spațiu cuprins treptat de o eroziune înceată. Parcă lipsește țărâna din care s-au plămădit în urmă cu un secol rânduilele acestor oameni și, o dată cu ele, capacitatea noastră de a le mai înțelege. Eu una, aș fi vrut să înțeleg mai bine suferința neînsemnatului *Bobcinski*, anonimul servitorului *Osip*, curiozitatea *poștaşului*, ierarhia râvnită de *primar*. În lipsa acestor repere, montarea *Revizorul* de la Teatrul Național rămâne pentru mine opțiunea regizorului de la Teatrul de Dramă „Pușkin” și Teatrul Academic din Moscova, opțiune având la bază spectacolul cu același titlu din 1926 al lui Meyerhold, pe care de fapt nu l-a văzut.

Teatrul Național București – Revizorul de N. V. Gogol. Regia: Serghei Cerkasski. Scenografia: Mihail Mokrov. Muzica: Igor Rogalev. Coregrafia: Galina Kondrasova. Cu: Dan Puric, Eugen Cristea, Alexandru Georgescu, Florina Cercel/Maia Morgenstern, Ileana Olteanu/Irina Movilă, Radu Gheorghe, Alexandru Hasnaș, George Ivașcu, Șerban Ionescu, Emil Mureșan, Bogdan Mușatescu, Marcelo Cobzariu, Marius Rizea, Alfred Demetriu, Carmen Ionescu, Natalia Călin, Iuliana Moise.